

Slutreplik till professor K E Knutsson

I mitt inlägg i förra numret av Ekonomisk Debatt kritiserade jag u-landsforskningsberedningen (SAREC) på två punkter:

1) att man till ett möte, avsett att vägleda SAREC med utarbetandet av kriterier för bedömning av framtida forskningsansökningar bjudit in en grupp som var sammansatt på sådant sätt att mötet riskerade att resultera i att en snedvriden, icke-pluralistisk forskningspolitik fortsättningsvis kom att tillämpas inom SAREC,

2) att till mötet hade inbjudits personer som var jäviga eftersom de själva har ansökningar inlämnade hos SAREC.

Professor Karl Erik Knutsson tar i sitt omfångsrika svar icke med ett ord upp min kritik under punkt 2 ovan. Jag kan inte tolka detta på annat sätt än att han vid närmare eftertanke funnit min kritik välgrundad.

Det enda konkreta Knutsson anför bekräftande punkt 1 är att "gruppen var representativ för en bred och växande vetenskaplig diskussion i tredje världen är ställt utom allt tvivel". Detta påstående förefaller emellertid mig mycket underligt mot bakgrund av att framstående tredje världen-forskare inom såväl majoritets- som minoritetsgruppen i Västerhaninge, trots skilda åsikter i övrigt, föreföll eniga om en sak: att Västerhaningegruppen hade en slagsida åt dependenciahistoriskt-marxistiska hållet. Professor Knutsson förefaller mig inte ha givit någon ny information i denna sakfråga. Följaktligen framstår han fortfarande som ganska ensam i sin bedömning av gruppens representativitet.

Så långt sakfrågorna. För att inga missförstånd skall uppkomma måste jag emellertid också bemöta några av professorns flagranta debattricks.

a) Professor Knutsson insinuerar att jag (och andra svenska ekonomer) skulle dragit slutsatsen "att SARECs försök att förstärka kontaktytorna med framstående representanter för tredje världens forskare var ett felaktigt sätt att använda våra planeringspengar". Dock skrev jag på ett

otvetydigt sätt att: "Självklart är det för SAREC ytterst viktigt att lyssna på u-ländernas forskares åsikter — poängen är att man måste försöka lyssna på *alla* 'riktningar', 'skolor', etc som finns."

b) Professor Knutsson skriver: "Den viktiga och grundläggande motsättningen mellan de inbjudna representanterna för tredje världen och de svenska inbjudna ekonomerna, rörde snarare följande fråga: skall *en* ekonomisk tradition, i detta fall den neoklassiska, som utvecklat effektiva metoder och instrument för analys av en 'delmängd' av de utvecklingsteoretiska frågorna tillerkännas teoretisk hegemoni också inom andra 'delmängder' av problemkomplex? I denna fråga visade sig u-landsgruppen vara öppen och pluralistisk." Underförstått: svenskarna var trångsynta och icke-pluralistiska. Men professor Knutssons påstående att svenskarna skulle eftersträva hegemoni för den neoklassiska ekonomiska traditionen är icke korrekt, saknar stöd i min text och kan lätt vederläggas. Jag skrev klart och tydligt att "ingen typ av forskning skall sättas i strykklax — naturligtvis inte heller marxistisk forskning av den typ som omhuldas av t ex professor Samir Amin . . ." Med detta citat av mig själv hoppas jag också kunna vederlägga professor Knutssons påstående att jag "också har invändningar mot att många deltagare ville anlägga ett övergripande historiskt perspektiv". För mig får naturligtvis forskare och andra människor lägga vilka perspektiv de vill på världens problem. Vad jag strävat efter att motverka är risken för att SAREC fortsättningsvis anlägger ett icke-pluralistiskt perspektiv på *sin uppgift*.

c) Professor Knutsson insinuerar att jag skulle anse att alla argument som kom fram från gruppen i Västerhaninge var "absurt förenklade, missvisande och okunniga". Som dock framgår glasklart av mitt inlägg i förra numret av Ekonomisk Debatt avsåg jag med detta omdöme endast den beskrivning av neoklassisk nationalekonomi som den på seminariet dominerande gruppen gav. (Den intresserade kan

lätt kontrollera grunden för mitt hårda omdöme genom att läsa sid 1 av seminariets preliminära slutdokument "Guidelines for Development Research".)

Professor Knutsson avslutar sin replik med att redogöra för vem som *formellt* har makten över användningen av SARECs forskningspengar. Men den intressanta frågan, som fortfarande väntar på svar, är naturligtvis: vem har den *reella* makten: SARECs sekretariat, sty-

relsen eller vem? Dessutom, vem bestämmer varthän information om SARECs existens riktas? Den som lever och lämnar in forskningsansökan får se.

PhD *Carl Hamilton*

Institutet för internationell ekonomi

Referens

Hamilton, C., [1977], "Vem styr användningen av SARECs forskningspengar?", *Ekonomisk Debatt*, årg 5, nr 6